



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. ve věci žalobce **ExaSoft Czech a.s.** se sídlem Dlouhá třída 1226/44a, Havířov – Podlesí, zastoupeného JUDr. Jaromírem Kramerem, advokátem se sídlem Úzká 1108, Orlová – Lutyně, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 8780/15/5100-41453-706611 ze dne 30. 3. 2015, ve věci daně z přidané hodnoty,

takto:

I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 30. 3. 2015 č. j. 8780/15/5100-41453-706611 se **zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15.342,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jaromíra Kremera, advokáta se sídlem v Ostravě, Dr. Šmerala 1007/9.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobní námítky:

Žalobce se svou žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 27. 5. 2015 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. 8780/15/5100-41453-706611 ze dne 30. 3. 2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání

žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 1. 8. 2014 č. j. 2533255/14/3210-24801-804139. Tímto prvostupňovým rozhodnutím správce daně zamítl námitku žalobce proti postupu správce daně ze dne 9. 6. 2014, kterým se žalobce domáhal předeepsání úroku z neoprávněného jednání správce daně, neboť podle něj úrok z neoprávněného jednání správce daně podle ustanovení § 254 zákona č. 280/2009 Sb. (dále jen „daňový řád“) nelze přiznat.

Žalobce podal za zdaňovací období červen 2010 daňové přiznání k dani z přidané hodnoty s nadměrným odpočtem 10.684.932 Kč. Nadměrný odpočet byl však žalobci poukázán v částce 8.273.913 Kč až dne 1. 11. 2013 po proběhlém vytýkacím řízení k odstranění pochybností a daňové kontrole. Zbývající částka ve výši 2.411.018 Kč byla žalobci poukázána až dne 7. 3. 2014 na základě rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobce. Dále žalobce podal za zdaňovací období září 2010 daňové přiznání k DPH s nadměrným odpočtem ve výši 2.648.720 Kč. Správce daně však po vytýkacím řízení k odstranění údajné pochybnosti a daňové kontrole vyměřil vlastní daňovou povinnost ve výši 230.784 Kč. K odvolání žalobce proti tomuto platebnímu výměru žalovaný dne 20. 2. 2014 rozhodl tak, že původně vyměřená daňová povinnost ve výši 230.784 Kč se mění na nadměrný odpočet DPH ve výši 2.648.720 Kč, tedy tak, jak žalobce původně přiznal, přičemž teprve dne 7. 3. 2014 byl nadměrný odpočet ve výši 2.648.720 Kč žalobci poukázán.

Žalobce dne 22. 4. 2014 požádal o výpis z daňového účtu, ze kterého by vyplývalo připsání úroků podle § 254 daňového řádu za dobu, kdy probíhalo vytýkací řízení a daňová kontrola, které trvaly neúměrně dlouho. Správce daně žádosti nevyhověl rozhodnutím dne 24. 4. 2014, neboť žalobci úrok podle ustanovení § 254 daňového řádu nenáleží, neboť nebyly splněny podmínky pro jeho připsání, konkrétně nedošlo k úhradě daně podle zrušeného rozhodnutí. Dne 9. 6. 2014 podal žalobce proti tomuto rozhodnutí správce daně námitky podle § 159 daňového řádu, o kterých dne 1. 8. 2014 správce daně rozhodl tak, že jim nevyhověl, námitky posoudil podle ustanovení § 254 odst. 5 daňového řádu a připustil proti svému rozhodnutí odvolání. Zamítnutí odůvodnil stejně, tedy že podmínky pro vznik nároku na úrok podle § 254 daňového řádu nebyly splněny, neboť platební povinnost nebyla stanovena zrušeným rozhodnutím. Při uplatnění nadměrného odpočtu vznikla daňovému subjektu – tedy žalobci úhradová povinnost, proto nejsou splněny podmínky pro připsání úroku dle § 254 odst. 1 daňového řádu. O odvolání proti tomuto rozhodnutí rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného za nesprávné. Časový úsek mezi datem, kdy nadměrný odpočet měl být žalobci poukázán, a kdy poukázán byl, je zcela nepřipustně dlouhý, přičemž délka vytýkacího řízení a daňové kontroly nebyla přiměřená ani obvyklá. Správce daně zaměnil vytýkací řízení a daňovou kontrolu, jednoznačně překročil zákonné vymezení vytýkacího řízení a žalovaný postup správce daně nijak nenapravit, když neprověřil okamžik, od kterého vytýkací řízení mělo přejít do daňové kontroly, ani neprověřil zákonnost délky daňové kontroly. Žalobce přitom se správcem daně spolupracoval a poskytoval mu všechna vysvětlení a doklady, které požadoval. Neoprávněným zahájením vytýkacího řízení i délkou vytýkacího řízení i daňové kontroly došlo k neoprávněnému jednání, v jehož důsledku správce daně neoprávněně zadržoval po dobu vytýkacích řízení i daňových kontrol finanční prostředky žalobce. Žalobce za zdaňovací období červen 2010 a září 2010

daň z přidané hodnoty řádně vypořádal, přičemž výsledná daň představovala nárok žalobce na vrácení nadměrného odpočtu, který byl však zaplacen až opožděně, proto žalobci úrok podle § 254 odst. 1 daňového řádu náleží; žalobce poukázal zejména na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu rozsudek č. j. 7 Aps 3/2014 – 34 ze dne 25. 9. 2014 (dále jen rozsudek „Kordárna“) a rozsudek sp. zn. 2 Afs 174/2014 - 27 ze dne 28. 1. 2015.

2. Stanovisko žalovaného

Žalovaný s žalobou nesouhlasil. Námitky týkající se zahájení a průběhu vytýkacího řízení a daňové kontroly považoval za námitky míjející se s předmětem přezkumu žalobou napadeného odvolání.

Nároku žalobce na zaplacení úroku podle § 254 daňového řádu žalovaný považuje za nedůvodný a odkaz na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Aps 3/2013 – 34 z 25. 9. 2014 („Kordárna“) za nepřipadný. V tomto rozhodnutí se Nejvyšší správní soud dopustil nepřípustné normotvorby, když uměle vytvořil lhůtu pro vrácení nadměrného odpočtu, která nemá oporu ani v platném českém právu, ani unijním právu ani v judikatuře Soudního dvoru Evropské unie. Nadto Nejvyšší správní soud zcela pominul rozdíly mezi odpočtem a nadměrným odpočtem mezi řízením vyměřovacím a řízením platebním. Rozhodnutí je tak vadné a nelze je na posuzovanou věc použít. Žalobce se domáhá úroku podle § 254 odst. 1 daňového řádu z důvodu, že mu nárok vznikl na základě dlouhotrvajícího vytýkacího řízení, resp. následné daňové kontroly, jeho požadavkům však chybí opora v zákonném ustanovení a žalobce se snaží vytvořit novou kategorii úroků. Nadto úrok ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou zvýšené o 14 procentních bodů je úroková sazba zcela neadekvátní k průměrné výnosnosti investic v České republice, která se na konci roku 2011 a počátku roku 2012 pohyboval v řádu maximálně několika procent - přibližně 5 %; je neúměrná i tzv. zákonné sazbě úroků z prodlení platné pro oblast soukromého práva, která repo sazbu stanovenou Českou národní bankou zvyšuje pouze o 8 procentních bodů.

Konečně žalovaný poukázal na změnu daňového řádu účinnou od 1. 1. 2015 zakotvenou v ustanovení § 254a daňového řádu, která posuzuje úrok z daňového odpočtu zcela odlišně, než požaduje žalobce. Ze všech těchto důvodů navrhl žalovaný zamítnutí žaloby.

3. Posouzení krajským soudem

Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 152/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Krajský soud ve věci nařídil jednání, u kterého oba přítomní účastníci na svých procesních stanoviscích setrvali, přičemž uvedli, že skutkový stav je mezi nimi nesporný.

Vzhledem k tomu, že skutkový stav byl mezi účastníky nesporný, soud při jeho zjišťování vyšel postupem podle § 120 odst. 3 zák. č. 99/1963 Sb., občanského

soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) ve spojení s § 64 s. ř. s. ze shodných skutkových tvrzení účastníků a uzavřel, že žalobce podal za zdaňovací období červen 2010 daňové přiznání k dani z přidané hodnoty s nadměrným odpočtem 10.684.932 Kč. Dne 12. 8. 2010 správce daně zahájil u žalobce vytýkácí řízení k odstranění pochybností a dne 23. 5. 2011 zahájil daňovou kontrolu; na základě výsledků uvedených ve zprávě o daňové kontrole ze dne 9. 10. 2013 č. j. 2514048/13/3201-05401-803314 byl žalobci platebním výměrem na DPH ze dne 23. 10. 2013 č. j. 2651700/13/3210-24801-804139 vyměřen za zdaňovací období červen 2010 nadměrný odpočet ve výši 8.273.913 Kč, který byl dne 1. 11. 2013 žalobci poukázán. Proti tomuto platebnímu výměru žalobce podal odvolání, o které žalovaný rozhodl dne 20. 2. 2014 pod č. j. 611556/14/3210-24801-804139 tak, že původně vyměřený daňový odpočet ve výši 8.273.913 Kč změnil na nadměrný odpočet DPH ve výši 10.684.931 Kč a vratitelný přeplatek ve výši 2.411.018 Kč, tedy rozdíl mezi 8.273.913 Kč a 10.684.931 Kč byl žalobci poukázán dne 7. 3. 2014.

Za zdaňovací období září 2010 podal žalobce daňové přiznání k DPH s nadměrným odpočtem ve výši 2.648.720 Kč. Správce daně zahájil u žalobce dne 9. 11. 2010 vytýkácí řízení k odstranění údajné pochybnosti a dne 25. 3. 2011 daňovou kontrolu DPH na září 2010 ukončené zprávou o kontrole ze dne 9. 10. 2013, č. j. 2514048/13/3201-05401-803314, na základě které byla žalobci platebním výměrem č. j. 2651765/13/3210-24801-804139 za zdaňovací období září 2010 vyměřena vlastní daňová povinnost ve výši 230.784 Kč. K odvolání žalobce proti tomuto platebnímu výměru žalovaný rozhodnutím pod č. j. 612098/14/3210-24801-804139 dne 20. 2. 2014 rozhodl tak, že původně vyměřená daňová povinnost ve výši 230.784 Kč se mění na nadměrný odpočet DPH ve výši 2.648.720 Kč, tedy tak, jak žalobce původně přiznal, přičemž dne 7. 3. 2014 byl nadměrný odpočet ve výši 2.648.720 Kč žalobci poukázán.

Žalobce dne 22. 4. 2014 požádal o připsání úroků podle § 254 daňového řádu za dobu, kdy probíhalo vytýkácí řízení a daňová kontrola, které byly neúměrně dlouhé, správce daně žádosti nevyhověl dne 24. 4. 2014. Dne 9. 6. 2014 podal žalobce proti tomuto rozhodnutí správce daně námitky podle § 159 daňového řádu, o kterém dne 1. 8. 2014 správce daně rozhodl tak, že podmínky pro vznik nároku na úrok podle § 254 daňového řádu nebyly splněny, neboť platební povinnost nebyla stanovena zrušeným rozhodnutím. Námitky posoudil podle ustanovení § 254 odst. 5 daňového řádu a připustil proti svému rozhodnutí odvolání. O odvolání proti tomuto rozhodnutí rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Podle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., ve znění účinném pro září a říjen 2010 (do 31. 12. 2010), dále jen „zákon o DPH“, *nárok na odpočet daně má plátce, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Nárok na uplatnění odpočtu daně vzniká dnem, ke kterému vznikla povinnost přiznat daň na výstupu.* Podle odstavce 3 téhož ustanovení, *odpočet daně lze uplatnit v daňovém přiznání nebo při daňové kontrole.*

Podle § 73 odst. 2 zákona o DPH, *nárok na odpočet daně lze uplatnit nejdříve za zdaňovací období, ve kterém se uskutečnilo přijaté zdanitelné plnění, nebo ve kterém byla přijata úplata, pokud z této úplaty vznikne plátcí povinnost přiznat daň.*

Podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. m) zákona o DPH, *nadměrným odpočtem je daňová povinnost, kdy odpočet daně převyšuje daň na výstupu za zdaňovací období.*

Podle § 105 odst. 1 zákona o DPH, *vznikne-li v důsledku vyměření nadměrného odpočtu vratitelný přeplatek, vrátí se plátcí bez žádosti do 30 dnů od vyměření nadměrného odpočtu. Tento postup se neuplatní, pokud vznikne vratitelný přeplatek změnou daňové povinnosti na základě dodatečného vyměření a postupuje se podle zvláštního právního předpisu. Podle odstavce 4, za den vzniku vratitelného přeplatku se považuje den vyměření a vratitelný přeplatek se vrátí, pokud činí více než 100 Kč.*

Podle ustanovení § 64 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků (dále jen „ZSDP“), *zaviní-li vznik přeplatku správce daně, vrátí přeplatek bez žádosti do 15 dnů a vrátí-li jej po této stanovené lhůtě, je povinen zaplatit daňovému dlužníkovi úrok z přeplatku ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou zvýšené o 14 procentních bodů platné pro první den příslušného kalendářního pololetí.*

Od 1. 1. 2011 nabyl účinnosti daňový řád, který zákon o správě daní a poplatků nahradil. Podle §155 odst. 5 daňového řádu, *je-li poukázván správcem daně vratitelný přeplatek na žádost po lhůtě stanovené v odstavci 3 nebo po lhůtě stanovené zákonem pro vrácení vratitelného přeplatku, který se vrací bez žádosti, náleží daňovému subjektu úrok z vratitelného přeplatku, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Tento úrok daňovému subjektu náleží ode dne následujícího po dni, ve kterém uplynula stanovená lhůta pro vrácení vratitelného přeplatku, do dne jeho poukázání daňovému subjektu. Úrok se nepřizná, nepřesahuje-li 100 Kč. O výši úroku rozhodne správce daně bezodkladně po vrácení tohoto přeplatku; § 254 odst. 3 a 6 se použije obdobně.*

Podle § 254 odst. 1 daňového řádu, *dojde-li ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně, náleží daňovému subjektu úrok z částky, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, a to ode dne následujícího po dni splatnosti nesprávně stanovené daně, nebo došlo-li k úhradě nesprávně stanovené daně později, ode dne její úhrady.*

Z uvedeného vyplývá, že plátcé daně nemá nárok na kompenzaci případné majetkové újmy za dobu od uplatnění nároku na odpočet po jeho vyměření; kompenzace ve formě úroků podle § 64 odst. 6 ZSDP a § 155 odst. 5 daňového řádu je mu poskytnuta až v návaznosti na vyměření daně do doby vyplacení odpočtu (po odečtení stanovené lhůty pro vyplacení), přičemž lhůta pro vyměření daně, jejíž uplynutí by bylo se vznikem nároku na kompenzaci, není správcí stanovena. Z uvedeného je rovněž zřejmé, že pro přeměnu vzniklého odpočtu v peněžitou částku, na jejíž vyplacení má plátcé nárok vůči správci daně, musí plátcé odpočet uplatnit. Uplatnění je zároveň signál pro správce daně, že podle plátcé takový nárok

existuje. Nárok na odpočet včetně odpočtu nadměrného je majetkový nárok vůči státu vyplývající přímo ze základních principů DPH, na nichž je tato daň postavena. Je to negativní daňová povinnost, která vzniká jako logický důsledek toho, že v určitých časových intervalech je daň na vstupu vyšší než daň na výstupu. Vzhledem k tomu, že daňové přiznání k DPH se podává pro daňová přiznání za zdaňovací období kratší než 12 měsíců (§ 136 odst. 4 daňového řádu, § 101 zákona o DPH), tedy do 25 dnů po uplynutí zdaňovacího období, za obvyklého běhu věcí dojde k vyměření nadměrného odpočtu neprodleně po okamžiku podání daňového přiznání tedy po uplynutí 25 dnů po uplynutí zdaňovacího období. Nicméně v případě, kdy má správce daně pochyby o výši nadměrného odpočtu, pak tato lhůta, která zákonem není stanovena, může být mnohem delší, což je daný případ, přičemž – jak již bylo uvedeno - dopad do majetkové sféry daňového poplatníka nebyl v posuzovaném období nijak zákonně upraven. Nejvyšší správní soud se této situaci věnoval právě v rozsudku „Kordárna“ a dospěl k závěru, že tento stav porušuje daňovou neutralitu, a stanovil lhůtu 3 měsíců počítaných od uplynutí zdaňovacího období, za které je nárok na nadměrný odpočet uplatňován, která podle něj vyhovuje požadavkům plynoucím z judikatury Soudního dvora a přitom jde v podmínkách vnitrostátní procesní úpravy v České republice o lhůtu, která dává správci daně přiměřený prostor k základnímu prověření uplatněného nároku na nadměrný odpočet, a zároveň jde o takový časový úsek, po který lze ještě po plátcích spravedlivě požadovat, aby v poměrech v celku části případů podvodných jednání v souvislosti s nadměrným odpočtem, jimž je třeba účinně čelit, unesl zadržování nadměrného odpočtu správce daně bez toho, aby byl tento odpočet úročen (srov. bod 38 odůvodnění tohoto rozsudku). Pro případ, že správce daně potřebuje lhůtu delší, je povinen za tuto „zaplatit cenu“, kterou je úrok z vratitelného přeplatku podle ustanovení § 155 odst. 5 daňového řádu. Úhrada vyplývající z ustanovení § 254 odst. 1 daňového řádu pak plátcům náleží za období ode dne následujícího po dni doručení platebního výměru na základě rozhodnutí odvolacího orgánu, kterým byl platební výměr správce daně změněn ve prospěch plátce daně.

Žalovaný veden úvahou, že rozsudek „Kordárna“ nelze na posuzovaný případ aplikovat, se žalobcem uplatněným nárokem na úrok z prodlení z hlediska právních závěrů zde přijatých nezabýval. Krajský soud k tomu uvádí, že nemá žádný důvod se od závěrů sedmého senátu Nejvyššího správního soudu přijatých v rozsudku „Kordárna“ odchýlit ani s ohledem na námitky, které nyní žalovaný proti žalobě uplatnil. Závěry vyjádřené v rozsudku „Kordárna“ jsou judikaturní praxí Nejvyššího správního soudu opakovaně akceptovány (např. rozsudek č. j. 9 Afs 225/2015 – 72 ze dne 6. 10. 2016, č. j. 8 Afs 68/2013 – 46 ze dne 29. 1. 2015, č. j. 4 Afs 206/2016 – 32 ze dne 12. 1. 2017, č. j. 7 Afs 196/2016 – 33 ze dne 12. 1. 2017, č. j. 2 Afs 15/2017 – 23 z 28. 2. 2017). Správnost závěrů Nejvyššího správního soudu byla zcela potvrzena rozhodnutím Soudního dvora sp. zn. C-120/15 Kovožber ze dne 21. 10. 2015. Ve věci šlo podobně jako v nyní posuzovaném případě i ve věci „Kordárna“ posuzované sedmým senátem o spor o vyplacení úroku z prodlení za zadržování nadměrného odpočtu na DPH z důvodu prověřování oprávněnosti uplatnění nadměrného odpočtu, v tomto případě prostřednictvím daňové kontroly. Slovenská společnost Kovožber s.r.o. podala žádost o zaplacení úroku z prodlení od uplynutí 31. dne po uplynutí daňového přiznání k DPH za příslušné období až do dne vrácení řádně uplatněného nadměrného odpočtu. Vzhledem k tomu, že žádosti nebylo vyhověno, obrátila se společnost na soud, ten se z důvodu, že slovenská vnitrostátní úprava neobsahovala úpravu přiznání úroku z prodlení za opožděné vrácení

nadměrného odpočtu a chyběla jí úprava definující okolnosti, za nichž se vrácení nadměrného odpočtu považuje za opožděné, obrátil na Soudní dvůr s předběžnými otázkami: 1. Je v souladu s čl. 183 Směrnice, že vnitrostátní úprava váže přiznání úroku z prodlení opožděně vrácené DPH až na uplynutí lhůty 10 dní od ukončení daňové kontroly zaměřené na zjištění oprávněnosti nároku na vrácení nadměrného odpočtu?; 2. Je-li odpověď na první otázku kladná, náleží vnitrostátnímu soudu, aby v případě absence vnitrostátní úpravy úroku z prodlení po uplynutí 10 dní od ukončení daňové kontroly stanovil přiměřený právní režim úroku z prodlení vlastní úvahu na základě analogie juris? Soudní dvůr k tomu uvedl, že lhůta pro vrácení nadměrného odpočtu může být v zásadě prodloužena pro účely vykonání daňové kontroly bez toho, aby bylo možné považovat tuto lhůtu za nepřiměřenou, pokud toto prodloužení nepřekračuje meze toho, co je nevyhnutelné pro řádné vykonání daňové kontroly. Soudní dvůr však zároveň zdůraznil, že pokud daňový subjekt nemůže dočasně disponovat finančními prostředky ve výši nadměrného odpočtu DPH, je postižen hospodářským znevýhodněním, které by mělo být kompenzované zaplacením úroku, čímž by bylo zaručeno dodržení zásady daňové neutrality.

Krajský soud tedy uzavírá, že sedmý senát ve věci „Kordárna“ postupoval přesně v intencích závěrů Soudního dvora ve shora uvedené věci a jeho závěry lze použít i na posuzovanou věc, když zde nejsou žádné okolnosti, ze kterých by bylo nutno usuzovat, že tříměsíční lhůta pro vyměření daně je v tomto konkrétním případě výjimečně nedostatečná z důvodů, které lze přičítat žalobci. K témuž dospěl i Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku č. j. 9 Afs 225/2015 – 72 (srov. odůvodnění, zejm. pak bod 38, 39 rozsudku). Stejně tak není důvodná námitka žalobce, že uplatněním závěrů sedmého senátu ve věci „Kordárna“ dojde ke smíšení jednotlivých dílčích daňových řízení, neboť z judikatury Soudního dvora odvozená tříměsíční lhůta je odlišná od lhůty pro vrácení nadměrného odpočtu, tyto nelze porovnávat ani poměřovat a správce daně je i nadále povinen vrátit nadměrný odpočet ve lhůtě 30 dnů od jeho vyměření. Co se týče nové právní úpravy účinné od 1. 1. 2015, na niž žalovaný odkazuje a která podle jeho názoru posuzuje úrok z daňového odpočtu zcela odlišně, než dovozuje žalobce z rozsudku „Kordárna“, na nynější věc dopadá právní úprava starší účinnosti, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. rozhoduje soud podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V době rozhodování správce daně nebyla nová právní úprava účinná a nejedná se ani o hraniční období. Novou právní úpravu tedy nelze na posuzovanou věc aplikovat. Co se týká nepoměru mezi výší úroků, vyplývajících z § 155 odst. 5 daňového řádu a běžnou výší zisku z investic v daném období a tzv. zákonnou sazbou úroků z prodlení, platnou pro oblast soukromoprávní, vyplývajících z nař. vl. č. 142/1994 Sb., ani této námitce nelze přisvědčit, neboť zákonodárce stanovil tuto výše úroků jak pro případ stanovený v ustanovení § 64 odst. 6 ZSDP a § 155 odst. 5 daňového řádu, tak i pro případ § 254 odst. 1 daňového řádu, považoval jej tedy za přiměřený kompenzovat majetkovou újmu plátcem daně vzniklou z důvodů zaviněných správcem daně a není žádný rozumný důvod proto, aby v případě, kdy správce daně potřebuje na vyměření daně dobu delší, než běžnou, tedy lhůtu přesahující tři měsíce, aby majetková újma plátců daně takto vzniklá byla menší.

Z uvedeného vyplývá, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť žalovaný se závěry, ke kterým dospěla konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora nezabýval, byť skutkový základ je shodný a nevyplývá z něj nic, co by odůvodňovalo se od nich odchýlit. Od počátku čtvrtého měsíce po skončení

zdaňovacího období, tedy od 1. 10. 2010 v případě zdaňovacího období června 2010 a 1. 1. 2011 v případě zdaňovacího období září 2010, do dne uhrazení uplatněného nadměrného odpočtu tak náleží žalobci úrok z vratitelného přeplatku podle ustanovení § 155 odst. 5 daňového řádu. Krajský soud proto napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a to v souladu s ustanovením § 78 odst. 1,6 s. ř. s.

Pouze pro úplnost krajský soud uvádí, že se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že námitky, které žalobce vznesl k zahájení vytykácího řízení a daňové kontroly a jejího průběhu, jsou z hlediska podané žaloby námitkami nepřislušnými, neboť pro jejich posouzení má žalobce jakožto daňový poplatník k dispozici jiné nástroje.

Vzhledem k tomu, že v řízení byl plně procesně úspěšný žalobce, vzniklo mu v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, k jejichž náhradě soud žalovaného zavázal. Náklady řízení žalobce představují zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3.000,- Kč, dále odměna ze zastoupení advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3.100,- Kč, podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to za tři úkony právní služby, příprava převzetí zastoupení, sepsání žaloby a vyjádření ke stanovisku žalovaného podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky a třikrát režijní paušál ve výši 300,- Kč za každý z těchto úkonů právní služby podle § 13 odst. 3 vyhlášky, a dále DPH z těchto částek s výjimkou zaplaceného soudního poplatku, podle 57 odst. 2 s. ř. s. Všechny tyto náklady řízení podle obsahu spisu žalobci prokazatelně vznikly a jedná se o náklady nezbytně nutné k uplatnění jeho práva. Soud proto žalovaného k jejich zaplacení žalobce zavázal, a to k rukám zástupce žalobce podle § 149 odst. 1 zákona o. s. ř. ve spojení s ustanovením § 64 s. ř. s. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 o. s. ř., neboť tato lhůta je přiměřená možností žalovaného.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 13. září 2017

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu